

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci **žalobce: Asociace rodeových sportů ČR, o.s.**, se sídlem Polkovice 198, IČ: 70418900, **proti žalovanému: Ministerstvo zemědělství** se sídlem Praha 1, Těšnov 17, o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 8.4.2009, č.j.: 9466/2009-10000,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr zemědělství (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva zemědělství, samostatného oddělení Ústřední komise pro ochranu zvířat (dále jen „ministerstvo“) ze dne 10.12.2008, č.j.: 33562/2008-10001, jímž bylo ve smyslu ust. § 8 odst. 6 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), rozhodnuto o neschválení „*Řádu Asociace rodeových sportů ČR o.s. na ochranu zvířat při veřejném vystoupení a svodu zvířat při vybraných disciplínách rodea*“.

V podané žalobě žalobce předně tvrdil, že napadené rozhodnutí je nezákonné a byl jím zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, protože mu bylo zabráněno v pořádání akcí v oblasti rodeových sportů, pro které byl jako občanské sdružení zřízen.

Uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí orgánu označeného jako „*Ministerstvo zemědělství, samostatné oddělení Ústřední komise pro ochranu zvířat*“. Podle ust. § 20 a § 21 zákona na ochranu zvířat ve znění platném v době vydání prvoinstančního rozhodnutí byly ministerstvo a Ústřední komise pro ochranu zvířat (dále jen „komise“) dva různé orgány se samostatnými pravomocemi. Komisi již přitom nebylo svěřeno právo schvalovat předložené řády z hlediska dodržování zákona na ochranu zvířat

tak, jak tomu bylo do 30.9.2008. Tvrdil, že pokud v době vydání prvoinstančního rozhodnutí již pravomoc komise schvalovat řád zanikla a byla od 1.10.2008 nahrazena pravomocí ministerstva dle ust. § 20 odst. 1 písm. l zákona na ochranu zvířat, vzniká zásadní pochybnost, který správní orgán toto rozhodnutí vydal. Komise totiž byla v době jeho vydání dle ust. § 21 odst. 1 zákona o ochraně zvířat pouhým odborným poradním orgánem ministra na úseku ochrany zvířat, nikoliv orgánem státní správy, a už vůbec ne organizačním útvarům ministerstva pověřeným výkonem pravomoci na úseku státní správy ochrany zvířat, jak to vyplývá z prvoinstančního rozhodnutí. Dále tvrdil, že přestože napadené rozhodnutí označuje prvoinstanční rozhodnutí za rozhodnutí ministerstva, ze samotného obsahu rozhodnutí vyplývá, že bylo vydáno komisí, včetně podpisu jejího předsedy.

Namítal, že prvoinstanční rozhodnutí je nicotné ve smyslu ust. § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

Dále tvrdil, že napadené rozhodnutí trpí vadami předcházejícího řízení ve smyslu § 76 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný si sám neopatřil a nepovedl důkazy, ani si jinak neověřil skutkové závěry, které učinil orgán I. stupně a jeho postup schválil. K odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc uvedl, že ministerstvo „náležitě zdůvodnilo správní uvážení, vedoucí k výše specifikovanému závěru, týkajícímu se možnosti použití přídatného obříšníku, ve vztahu k příslušnému ustanovení zákona na ochranu zvířat proti týrání, a to i odkazem na odborné zahraniční posudky“. Dle žalobce lze toto konstatování vykládat pouze tak, že prvoinstanční orgán v řízení o povolení předloženého řádu si sám vlastně žádné důkazy o tom, že předložený řád je v rozporu se zákonem na ochranu zvířat, neopatřil a neprovedl. Nebyla vyžádána ani stanoviska odborných správních orgánů, zejména státní veterinární správy, jak žalobce v rozkladu navrhoval a nebyl zadán ani znalecký posudek zvlášť jen pro toto správní řízení. Tvrdil, že orgány státní veterinární správy jsou kompetentní k řešení případů týrání zvířat při tzv. rodeových sportech. Pokud by tak bylo jejich vyjádření vyžádáno, museli by jak správní orgán I. stupně tak žalovaný zjistit, že v ČR nebyla dosud uložena žádná sankce ani nebylo nařízeno opatření při těchto produkcích, zejména ohledně jízdních disciplín, která by odůvodňovala závěry ministerstva a žalovaného v této věci.

Rovněž uvedl, že závěr správních orgánů, že provozování disciplín jízda na neosedlaném koni (Bronco Riding) a jízda na osedlaném koni (Saddle Bronc Riding), s nimiž návrh řádu předložený žalobcem počítá, je v rozporu s ust. § 4 odst. 1 písm. b), j) a m) zákona na ochranu zvířat, protože se při těchto disciplínách používá přídatný obříšník tzv. Flank Strap, opírají správní orgány pouze o:

- a) do té doby publikované posudky v zahraniční literatuře a publikované články, a to přestože tyto posudky či názory nebyly zpracovány pro dané správní řízení. Tvrdil, že je zde zcela dezinterpretován znalecký posudek Kliniky chorob přežvýkavců Fakulty veterinárního lékařství VFO Brno, zpracovaný prof. MVDr. Rudolfem Dvořákem, Dr.Sc. dne 25.8.2002. Odhlédne-li se od toho, že se hodnocením výše uvedených tzv. rodeových disciplín jízdy na koni přímo nezabývá, nepotvrzuje, že by používání přídatných postrojů (u býků) bylo týráním a naopak připodobňuje je k situaci a chování zvířat při výcviku jezdeckých koní.
- b) skutečnosti, které jsou jim známy z jejich úřední činnosti. Tvrdil, že zde není konkretizováno o jaké skutečnosti a o jakou úřední činnost jde, když např. přestupky na tomto úseku ochrany zvířat vykonává státní veterinární správa.
- c) DVD „Rodeo show 2005 - česká halová premiéra“ CD - COWBOYS Ostrava-příloha ke spisu č.j.: 15890/2006-11020. Fotografie rodea pořádaného v Sazka Aréně 14.10.2006.

Konečně žalobce namítal, že pokud bylo použito ze strany prvoinstančního orgánu správní uvážení, jehož správnost žalovaný potvrdil, bylo toto užití v takovém rozsahu nemístné a tudíž nezákonné. Institut správního uvážení lze, jak plyne z ustálené výkladové

praxe NSS, využít tam, kde to zákon přímo umožňuje nebo nenabízí sám pravidlo pro rozhodnutí. V daném případě však bylo využito správní uvážení při schvalování řádu o předpokládaném porušování § 4 zákona na ochranu zvířat v případě, bude-li se tento řád realizovat. Navíc se právě při tomto správním uvážení projevil střet kompetencí komise jako odborného a koordinačního orgánu ministra s jeho kompetencí rozhodovací, kterou však již v den vydání prvoinstančního rozhodnutí dle zákona na ochranu zvířat neměla. Uvedené vyplývá zejména z odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se uvádí „*K problémům spojeným s westernovým ježděním a pořádáním rodea v ČR je třeba uvést, že k této otázce má Ústřední komise pro ochranu zvířat dlouhodobě konzistentní postoj...*“ dále pak „*Ústřední komise pro ochranu zvířat již v červnu 2000 přijala Stanovisko Ústřední komise pro ochranu zvířat k pořádání některých rodeových disciplín a v roce 2005 Výzvu Ústřední komise pro ochranu zvířat týkající se propagace týrání zvířat*“. Uzavřel, že z takto pojatého odůvodnění nelze dojít k jinému závěru než, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, nikoli na základě řádného zjištěného a skutkového stavu věcí, právního posouzení a případného správního uvážení, ale na základě metodické a osvětové činnosti komise, respektive jejích členů. Je tedy otázkou, zda je takové rozhodnutí přezkoumatelné.

V napadeném rozhodnutí žalovaný předně poznamenal, že správní řízení bylo na podkladě žádosti žalobce zahájeno před nabytím účinnosti zákona č. 312/2008 Sb., kterým se mění zákon na ochranu zvířat a je proto nutné v souladu s bodem 9 přechodných ustanovení k tomuto zákonu dokončit zahájené řízení podle předpisů účinných k 30.9.2008. Následně žalovaný poukázal na ust. § 4 odst. 1 písm. b), j) a m) zákona na ochranu zvířat a uvedl, že pokud se jedná o možnost použití obříšníku ve vztahu k výše uvedeným ustanovením zákona na ochranu zvířat, pak se lze ztotožnit se závěrem učiněným v odůvodnění napadeného rozhodnutí ministerstva a sice, že používáním přídavného obříšníku (Flank Strap) při manipulaci se zvířaty (jízda na skotu, jízda na neosedlaném koni a jízda na osedlaném koni) dochází k účelovému navozování agresivního chování zvířat vůči člověku a k účelovému navozování negativních stresových vlivů u zvířat, což vede k nepřiměřené bolesti a utrpení zvířat.

K námitce žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaný konstatoval, že ministerstvo v odůvodnění rozhodnutí náležitě zdůvodnilo správní uvážení vedoucí k výše uvedenému závěru, týkajícímu se možnosti použití přídavného obříšníku ve vztahu k příslušným ustanovením zákona na ochranu zvířat, a to i odkazem na odborné zahraniční posudky. Ze všech dostupných zdrojů pak vyplývá (přičemž žádné relevantní odborné zdroje žalobce neuvedl), že použití obříšníku působí zvířeti zbytečný stres, vyvolává bouřlivou averzivní reakci, kdy zvíře divoce skáče a vyhazuje nohama ve snaze zbavit se stresujícího podnětu, a může působit bolest a zbytečné utrpení. Použití pomůcky vedoucí k takovému chování zvířat je dle žalovaného nutné považovat za týrání zvířat. Z tohoto důvodu tedy není možné schválit řád ochrany zvířat, který použití takovéto pomůcky předpokládá.

Uzavřel, že v rámci rozhodování o podaném rozkladu nebyly shledány žádné skutečnosti odůvodňující zrušení či změnu prvostupňového rozhodnutí a toto rozhodnutí bylo shledáno v souladu se zákonem.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že prvostupňové rozhodnutí je nicotné pro vnitřní rozpornost, resp. proto, že je vydal orgán, který k tomu nebyl vůbec věcně příslušný. Uvedl, že na základě § 19 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat byla komise pro ochranu zvířat do 1.10.2008 orgánem ochrany zvířat, který vykonával kompetence stanovené v § 21 zákona na ochranu zvířat. Podle § 21 odst. 3 písm. h) zákona na ochranu zvířat platilo, že komise pro

ochranu zvířat schvaluje z hlediska dodržování tohoto zákona řády ochrany zvířat při chovu, řády ochrany zvířat při svodu nebo veřejném vystoupení. Na základě zákona č. 312/2008 Sb., kterým se mění zákon na ochranu zvířat došlo s účinností od 1.10.2008 k přesunu kompetencí na úseku ochrany zvířat proti týrání z komise na ministerstvo, samostatné oddělení Ústřední komise pro ochranu zvířat. Od 1.10.2008 přechází veškeré kompetence komise jakožto správního úřadu na ministerstvo, v jehož rámci jsou vykonávány oddělením ochrany zvířat (přechodnou dobu nazvaným Ústřední komise pro ochranu zvířat). Současně k 1.10.2008 byl zřízen poradní orgán ministra zemědělství, který není nositelem kompetencí k vedení správních řízení na úseku ochrany zvířat proti týrání, tj. Ústřední komise pro ochranu zvířat. Od 1.10.2008 tedy ministerstvo podle § 20 odst. 1 písm. 1) zákona na ochranu zvířat vydává rozhodnutí o schválení nebo neschválení z hlediska dodržování tohoto zákona řádů ochrany zvířat při chovu, řádů ochrany zvířat při veřejném vystoupení a rozhoduje o odnětí schválení na základě žádosti nebo z moci úřední.

Dále poukázal na to, že v úvodní větě prvostupňového rozhodnutí je uvedeno „*Ministerstvo zemědělství, samostatné oddělení Ústřední komise pro ochranu zvířat (dále jen „Ústřední komise pro ochranu zvířat“)*“. Tvrdil, že je tedy zřejmé, že ve věci nerozhodovala komise jako poradní orgán ministra, ale organizační součást ministerstva, která byla příslušná k vydání rozhodnutí. Rozhodnutí podepsal Doc. MVDr. Richard Sovják, CSc. jako vedoucí oddělení ministerstva a bylo opatřeno kulatým razítkem ministerstva. Doc. MVDr. Richard Sovják, CSc. byl sice v době vydání rozhodnutí také předsedou poradního orgánu ministra, Ústřední komise pro ochranu zvířat (výkon funkce na základě jmenování), jedná se ovšem pouze o shodu okolností. Ze skutečnosti, že tato osoba zastávala dvě funkce, nelze dle žalovaného dovodit, že rozhodl subjekt, který nebyl oprávněn k vydání rozhodnutí. Poznamenal, že na výše popsané kompetenční změny byl žalobce upozorňován už v rámci výzvy k seznámení s podklady rozhodnutí. Uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem orgánem, který byl věcně příslušný k vydání tohoto rozhodnutí. Žalovaný tak nespatořoval žádný důvod pro nicotnost tohoto rozhodnutí.

Tvrdil, že v průběhu řízení byly provedeny všechny důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že prvoinstanční orgán žádné důkazy neopatřil a neprovedl. Uvedl, že podle § 52 odst. 2 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Žalovaný ve svých rozhodnutích řádně označil podklady pro jejich vydání a uvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Poznamenal, že v obdobných skutkových případech rozhoduje dlouhodobě jednotně a v souladu s názory odborné veřejnosti. Dále uvedl, že žalobce v souvislosti s předchozími řízeními ve věci návrhu na schválení řádu ochrany zvířat při veřejném vystoupení nebo svodu přislíbil poskytnutí materiálů obsahujících pozitivní názory a stanoviska na uvedenou problematiku, nikdy však nebyly tyto materiály žalobcem doručeny. I v tomto řízení byl žalobce upozorněn na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalobce však této možnosti nevyužil.

Dle žalovaného není jasné, z čeho žalobce dovozuje skutečnost, že v ČR dosud nebyla uložena žádná sankce ani nebylo nařízeno opatření při obdobných produkcích. Sdělil, že v ČR neexistuje centrální evidence přestupků nebo správních deliktů, ze které by bylo možno tyto informace zjistit. Žalobce by měl předložit jasný důkaz na podporu svého tvrzení. Ministerstvo pak není orgánem příslušným k provádění sankčního správního řízení v důsledku porušení zákona na ochranu zvířat. Sankce za porušení zákona na ochranu zvířat ukládají ve správním řízení obecní úřady obcí s rozšířenou působností. Ministerstvo v této souvislosti nevede evidenci správních řízení a není informováno o správních řízeních na úseku ochrany zvířat proti týrání. Žalovanému je nicméně známo, že několik správních řízení v důsledku

jízdy na skotu provedeno bylo. Nemá ovšem k dispozici kompletní evidenci ani bližší informace o těchto správních řízeních.

Dle žalovaného je mylné tvrzení žalobce, že přestupky na úseku ochrany zvířat vykonává státní veterinární správa. Státní veterinární správa žádné přestupky na úseku ochrany zvířat nevykonává. Podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona na ochranu zvířat krajské veterinární správy na úseku ochrany zvířat vykonávají dozor nad dodržováním povinností uložených chovatelům a ostatním fyzickým a právnickým osobám. Podle § 28 odst. 6 zákona na ochranu zvířat správní delikty, podle tohoto zákona projednává v prvním stupni obecní úřad obce s rozšířenou působností, s výjimkou správních deliktů podle § 27 odst. 1 písm. j) a podle § 27a odst. 1 písm. g), které v prvním stupni projednává obec.

K námitce žalobce, že není konkretizováno o jaké skutečnosti a o jakou úřední činnost se žalobou napadené prvoinstanční rozhodnutí opíralo, odkázal na stranu 4 a násl. rozhodnutí ministerstva, kde je výslovně uvedeno, z jakých poznatků při svém rozhodování ministerstvo vycházelo. Mimo to uvedl, že dne 22.3.2006 byl komisí schválen Řád Asociace rodeových sportů - Czech Republic na ochranu zvířat při veřejném vystoupení a svodu zvířat při vybraných disciplínách rodea, č.j.: 17051/2005-11020, na jehož základě může Asociace rodeových sportů - Czech Republic při veřejném vystoupení nebo svodu provozovat rychlostní a dobytčářské soutěže. Komise požadovala do návrhu tohoto řádu doplnit ustanovení upravující řádem nepovolenou výstroj (čl. 6 odst. 4): „*obříšník, lonže, provazy nebo jiné pomůcky k podvázání břicha zvířete v jiné než sedlové krajině na hrudi zvířete*“ a zaujala k používání přídatných obříšníků u zvířat dlouhodobě konzistentní, odmítavý postoj, který byl žalobci sdělen. Po výzvě a ústním jednání žalobce tomuto požadavku vyhověl. Na základě tohoto schváleného řádu ochrany zvířat tedy nelze při veřejném vystoupení nebo svodu zvířat používat jakékoli obříšníky k podvázání břicha zvířete v jiné než sedlové krajině. Poté v letech 2006 a 2007 bylo předloženo ke schválení několik řádů ochrany zvířat při veřejném vystoupení nebo svodu. I přes známé odmítavé stanovisko komise k používání přídatných obříšníků u zvířat, obsahovaly řády ochrany zvířat uvedené v předchozím odstavci disciplíny se zvířaty, při nichž se přídatné obříšníky - Back Strap a Flank Strap používají. Z tohoto důvodu nebyly tyto řády ochrany zvířat schváleny. Ve všech řízeních byl osobou zmocněnou k zastupování ve správním řízení pan Jiří Lamplot. Poznamenal, že subjekty spojené s panem Lamplotem jsou jedinými v ČR, které žádají o schválení řádu ochrany zvířat při veřejném vystoupení, na základě kterého hodlají provozovat disciplíny, u nichž je účelově podvázáno břicho zvířete (Flank Strap) a jejichž cílem je shození jezdce. Z důvodu opakovaného předkládání obsahově obdobných řádů ochrany zvířat při veřejném vystoupení nebo svodu, které obsahovaly výše zmíněné nepřipustné pomůcky, byly rovněž v řízení ukončeném žalobou napadeným rozhodnutím použity důkazy, ze kterých bylo čerpáno již v předchozích řízeních ve věci návrhu na schválení řádu ochrany zvířat při veřejném vystoupení nebo svodu podané žadatelem. V tomto řízení předkládaný řád ani neobsahoval žádné nové údaje, které by mohly vést ke změně posouzení a stanoviska správních orgánů.

Dále uvedl, že není zcela jasné, proč žalobce namítá nesprávné použití správního uvážení. Z dikce ustanovení § 8 odst. 6 zákona na ochranu zvířat je zřejmé, že ministerstvo pro ochranu zvířat muselo posoudit zákonem požadovaný soulad řádu ochrany zvířat při veřejném vystoupení s právními předpisy. Ministerstvo schválilo předložený řád pouze tehdy, když obsah tohoto řádu byl zcela v souladu s právními předpisy. Bylo by naopak absurdní vyvozovat z textu § 8 odst. 6 povinnost ministerstva schvalovat jakýkoliv předkládaný řád, a to i takový, který by byl zjevně v rozporu se zákonem na ochranu zvířat, případně s mezinárodními smlouvami, kterými je ČR vázána. Je vždy nezbytné, aby správní orgán při posuzování předloženého řádu ochrany zvířat veřejném vystoupení vyložil aplikované právní předpisy a provedl úvahu o slučitelnosti s těmito předpisy, přičemž toto uvážení muselo být

patrné z odůvodnění správního rozhodnutí. Tuto svou povinnost žalovaný v napadených rozhodnutích beze zbytku splnil.

Uzavřel, že v daném případě se nejedná jen o „předpokládané porušování“ § 4 zákona na ochranu zvířat v případě, bude-li se realizovat žalobcem předložený řád ochrany zvířat při veřejném vystoupení. Zamýšlené použití přídavného obříšníku Flank Strap bylo v řádu předloženém žalobcem výslovně uvedeno. Tato pomůcka a princip jejího ovládání ve vztahu k § 4 zákona na ochranu zvířat je v odborných kruzích obecně známa a dokazování provedené správními orgány je proto nutné považovat za dostatečné. Aplikace Flank Strap je nezbytným předpokladem k tomu, aby se zvíře chovalo způsobem, který „produkce“ předpokládá, tj. aby v reakci na tlak způsobovaný obříšníkem vyhazovalo divoce nohama a snažilo se zbavit nepříjemného podnětu. Již z výše uvedeného je zřejmé, že tyto skutečnosti je možné a nutné subsumovat pod pojem „týrání“, jak je vymezen v § 4 zákona na ochranu zvířat. Pokud je Flank Strap používán, jedná se vždy o týrání zvířat ve smyslu zákona, a to bez ohledu na jeho konkrétní provedení, protože už samotný princip použití tohoto obříšníku představuje bezdůvodné působení stresových vlivů, způsobuje zvířeti bolest a utrpení a vede ke zvýšení jeho agresivity.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 28 odst. 6 zákona na ochranu zvířat správní delikty podle tohoto zákona projednává v prvním stupni obecní úřad obce s rozšířenou působností, s výjimkou správních deliktů podle § 27 odst. 1 písm. j) a podle § 27a odst. 1 písm. g), které v prvním stupni projednává obec. Na území hlavního města Prahy projednávají v prvním stupni správní delikty podle tohoto zákona městské části hlavního města Prahy.

Podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známe správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Soud posoudil námitky žalobce takto:

Námitka žalobce, podle které vzniká zásadní pochybnost, který správní orgán vydal prvoinstanční rozhodnutí, neboť komise byla v době jeho vydání dle ust. § 21 zákona na ochranu zvířat pouhým odborným poradním orgánem ministra na úseku ochrany zvířat, nikoliv orgánem státní správy, a s tím související námitku, že napadené rozhodnutí je nicotné, neboť označuje prvoinstanční rozhodnutí za rozhodnutí ministerstva, přičemž z obsahu rozhodnutí je zřejmé, že jej vydala komise, včetně podpisu jejího předsedy, neshledal soud oprávněné. Je tomu tak proto, že z obsahu prvostupňového rozhodnutí je zcela evidentní, že

správní orgán, který toto rozhodnutí vydal, je ministerstvo, nikoliv komise. Tato skutečnost plyne jednak z úvodu rozhodnutí, kde po malém státním znaku následuje označení správního orgánu, který prvostupňové rozhodnutí vydal, jedná se o Ministerstvo zemědělství, samostatné oddělení Ústřední komise pro ochranu zvířat. Dále pak z výroku rozhodnutí, kde je zcela konkrétně označen správní orgán, který ve věci rozhodoval, tj. Ministerstvo zemědělství, samostatné oddělení Ústřední komise pro ochranu zvířat. Pouze a výhradně pro toto oddělení ministerstva a pro účely tohoto rozhodnutí zavedl prvostupňový orgán zkratku pro své označení, a to „*Ústřední komise pro ochranu zvířat*“. Tuto správním orgánem I. stupně zavedenou zkratku je pak třeba respektovat v celém obsahu rozhodnutí. Jestliže je tak v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poukazováno na to, z čeho Ústřední komise pro ochranu zvířat při svém rozhodování vycházela a na základě čeho rozhodla, nejedná o odkazy a rozhodnutí komise, ale o vyjádření ministerstva, konkrétně jeho samostatného oddělení Ústřední komise pro ochranu zvířat, pro něž byla výše uvedená zkratka zavedena. Konečně je skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí vydalo ministerstvo, zřejmá i ze závěru tohoto rozhodnutí, kde se nachází otisk úředního razítka správního orgánu, který ve věci rozhodoval. Otisk úředního razítka náleží ministerstvu, nikoliv komisi. Na výše uvedeném nemůže nic změnit skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí je opatřeno podpisem Doc. MVDr. Richarda Sovjáka, CSc., který byl předsedou komise. U podpisu Doc. MVDr. Richarda Sovjáka, CSc. je totiž uveden správní orgán, jehož jménem Doc. MVDr. Richard Sovják, CSc. jedná. Doc. MVDr. Richard Sovják, CSc. opatřil podpis prvostupňového rozhodnutí jako vedoucí samostatného oddělení Ústřední komise pro ochranu zvířat, nikoliv jako předseda komise.

Bez ohledu na výše uvedené soud též poukazuje na to, že žalobce byl přípisem ze dne 21.10.2008, č.j.: 33562/2008-10001 informován o tom, že na základě novely zákona na ochranu zvířat č. 312/2008 Sb. došlo od 1.10.2008 k přesunu kompetencí z komise na ministerstvo. Uvedeným přípisem bylo žalobci výslovně sděleno, že správní orgán, který se bude zabývat návrhem žalobce ze dne 4.9.2008 na zahájení řízení o schválení řádu ochrany zvířat při veřejném vystoupení podle ust. § 8 odst. 6 zákona na ochranu zvířat, je právě Ministerstvo zemědělství, samostatné oddělení Ústřední komise pro ochranu zvířat.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že nelze mít žádných pochyb o tom, který správní orgán vydal prvoinstanční rozhodnutí. Z uvedeného důvodu neshledal soud námitku žalobce, včetně námítky nicotnosti rozhodnutí, oprávněnou.

Nedůvodnou soud shledal rovněž námitku žalobce, podle které trpí napadené rozhodnutí vadami předcházejícího řízení, neboť si žalovaný neopatřil a neprovedl důkazy, ani si jinak neověřil skutkové závěry, které učinil správní orgán I. stupně. Předně k uvedené námitce soud poukazuje na skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry ministerstva, když měl za to, že ministerstvo v odůvodnění rozhodnutí náležitě zdůvodnilo správní uvážení vedoucí k závěru, že používáním přidavného obříšníku při manipulaci se zvířaty dochází k účelovému navozování agresivního chování zvířat vůči člověku, což vede k nepřiměřené bolesti a utrpení zvířat. Vzhledem k tomu, že žalovaný aproboval závěry ministerstva, když shledal zjištěný skutkový stav dostatečným, neměl žalovaný povinnost opatřovat si a provádět další důkazy. Žalobce pak v průběhu správního řízení, stejně jako v podané žalobě, nepředložil žádný důkaz, který by tvrzení správních orgánů o použití přidavného obříšníku jakkoliv zpochybňovalo či vyvracelo. Pokud pak žalobce v podané žalobě poukazoval na skutečnost, že kompetentní k řešení případů týrání zvířat při tzv. rodeových sportech je státní veterinární správa, soud uvádí, že uvedené tvrzení není v projednávaném případě relevantní. V dané věci byl předmětem řízení návrh žalobce na schválení řádu ochrany zvířat při veřejném vystoupení nebo svodu zvířat. Oprávněným subjektem k posouzení takového návrhu a tedy zároveň odpovědným subjektem za to, že v případě veřejných vystoupení nebo svodu zvířat budou pořadatelem vytvořeny

podmínky pro to, aby zvířata byla v pohodě a jejich zdraví a kondice nemohly být ohroženy, je výlučně ministerstvo, které schvaluje řády ochrany zvířat při veřejném vystoupení nebo svodu zvířat. Navíc ve smyslu ust. § 28 odst. 6 zákona na ochranu zvířat správní delikty podle zákona na ochranu zvířat projednávají obecní úřad obce s rozšířenou působností, případně obce, nikoliv státní veterinární správa. Z uvedených důvodů neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Rovněž tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně opírá své rozhodnutí o publikované posudky a články, které nebyly zpracovány pro dané správní řízení, neshledal soud oprávněné. Ve smyslu ust. § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci. Žalovaný tak nepochybil, jestliže své rozhodnutí mj. založil na znaleckém posudku prof. MVDr. Rudolfa Dvořáka, Dr.Sc., na posudku na pořádání rodea ve Spolkové republice Německo z hlediska etologického a etického a z hlediska právní ochrany zvířat, na rakouském vyjádření „Rodeové soutěže“, na vyjádření UK „UK legislation on rodeo“ a konečně na článku „Rodeo a jeho disciplíny“, a to přestože tyto materiály nebyly zpracovány pro dané správní řízení. Všechny výše uvedené materiály se zabývají otázkou rodeových vystoupení ve vztahu k ochraně zvířat před týráním, tzn. otázkou, která byla posuzována i v projednávaném případě. Proto lze tyto materiály užít jako podklad pro vydání rozhodnutí. S uvedenými podklady se měl žalobce možnost seznámit a vyjádřit se k nim. S ohledem na shora uvedené neshledal soud tvrzení žalobce oprávněné.

Důvodná není ani námitka žalobce, že znalecký posudek Kliniky chorob přežvýkavců Fakulty veterinárního lékařství VFO Brno, zpracovaný prof. MVDr. Rudolfem Dvořákem, Dr.Sc. dne 25.8.2002, je zcela dezinterpretován, neboť nepotvrzuje, že by používání přidavných postrojů bylo týráním a naopak jej připodobňuje situaci a chování zvířat při výcviku jezdeckých koní. Výše uvedené tvrzení žalobce je vytrženo z kontextu znaleckého posudku. V tomto posudku byl prof. MVDr. Rudolf Dvořák, Dr.Sc. mj. tázán, zda považuje disciplínu „jízda na býkovi – bull riding“, ke které jsou býci opakovaně cvičeni a která je prováděna pro zábavu diváků za použití zvířete k veřejnému vystoupení, přičemž je mu působeno utrpení a bolest a tím je mu působen nepřiměřený stres, za porušení zákona na ochranu zvířat. Prof. MVDr. Rudolf Dvořák, Dr.Sc. uvedl, že si nemyslí, že by při vlastním vystoupení bylo zvířatům působeno utrpení a bolest. Možno předpokládat, že zvířata byla v mírné stresové zátěži podobně jako jsou koně při jezdeckém sportu. Praktiky používané při výcviku nebyly prof. MVDr. Rudolfu Dvořákovi, Dr.Sc. známy. Uvedený znalec uzavřel, že jestliže je zvíře podrobeno výcviku k veřejnému vystoupení pro zábavu a tento výcvik je spojen s bolestí a tím také s utrpením, pak musí být výcvik považován za porušení § 4 odst. b) zákona na ochranu zvířat. K tomu soud poukazuje na skutečnost, že v uvedeném posudku prof. MVDr. Rudolf Dvořák, Dr.Sc. mj. k otázce, zda jsou snahy po shoení jezdce při disciplíně „jízda na býkovi – bull riding“, které jsou účelně vyvolávány člověkem s využitím negativního reflexu, při posouzení aspektu respektující ochranu zvířat před utrpením, „bezduvodným“ vyvoláváním nepřiměřených stresových vlivů biologické povahy, uvedl, že „vzhledem k tomu, že býci jsou používáni k veřejnému vystoupení pro zábavu člověka, jedná se více méně o bezduvodné nebo alespoň neužitečné vyvolávání stresové situace či utrpení a tím porušení zákona na ochranu zvířat“. Na základě shora uvedeného soud neshledal tvrzení žalobce o dezinterpretaci znaleckého posudku důvodným.

Opodstatněným soud neshledal rovněž tvrzení žalobce, podle kterého nejsou v prvostupňovém rozhodnutí konkretizovány skutečnosti, které jsou prvostupňovému orgánu známy z úřední činnosti. Uvedená námitka nemá oporu v prvostupňovém rozhodnutí. V něm ministerstvo na 4. straně rozhodnutí mj. poukázalo na to, že v souladu s ust. § 50 odst. 1

správního řádu vycházelo při vydání rozhodnutí ze skutečností, které jsou mu známy z úřední činnosti. V následném textu pak ministerstvo tyto skutečnosti konkretizuje, když poukazuje na protokol o ústním jednání, který byl sepsán dne 27.4.2006 v rámci řízení o návrhu Řádu Asociace rodeových sportů – Czech Republic na ochranu zvířat při veřejném vystoupení a svodu zvířat (č.j.: 17051/2205-11020), DVD „Rodeo show 2005 – česká halová premiéra“, fotografie z rodea pořádaného v Sazka Aréně 14.10.2006 a konečně na zprávu z 222. zasedání Intergroup on the Welfare and Conservation od Anuimals, konaného 17.5.2006 ve Štrasburku. Protože z obsahu prvostupňového rozhodnutí jsou zřejmé skutečnosti, které byly ministerstvu známy z úřední činnosti, neshledal soud námitku žalobce důvodnou.

Konečně neoprávněnou soud shledal námitku žalobce, že správní uvážení bylo správním orgánem I. stupně využito v nemístném rozsahu a tudíž nezákonně. Předně z uvedené námítky nevyplývá na základě jakých skutečností a důkazů žalobce dospěl k závěru o nemístném užití správního uvážení. Vzhledem k tomu, že věci soudu není na námitky žalobce jakkoliv usuzovat nebo jej doplňovat, přezkoumal soud námitku žalobce v obecné rovině, tak jak byla žalobcem vznesena. Vytýkané nemístné užití správního uvážení nebylo soudem shledáno. V projednávaném případě bylo povinností správních orgánů posoudit, zda je žalobcem předložený řád ochrany zvířat při veřejném vystoupení nebo svodu zvířat v souladu se zákonem na ochranu zvířat, a to výlučně pro případ, že by byl tento řád žalobcem využíván. Správní orgány dospěly v napadených rozhodnutích k závěru, že předložený řád v souladu se zákonem na ochranu zvířat není, neboť použití obříšniku je neslučitelné s ust. § 4 odst. 1 písm. b), j) a m) uvedeného zákona. Tento závěr správní orgány v napadených rozhodnutích řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnily. Žalobce pak v průběhu správního řízení a v podané žalobě nepředložil žádný důkaz, který by byl schopen závěr správních orgánů zpochybnit.

Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili ve lhůtě do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl v řízení úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. července 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.